

Woensdag 10 juli 1918 – ochtendeditie

Voor de Vlaamse kust.

Londen, 9 juli. De admiraliteit deelt mede: in de nacht van de 6^e op de 7^e juli hebben onze luchtstrijdkrachten 6 ton bommen geworpen op Zeebrugge en de dokken van Oostende en Brugge, alsmede op vier torpedojagers en vier torpedoboten bij Zeebrugge.

Zestien vijandelijke vliegtuigen hebben een aanval gedaan op een van onze groepen. Wij vernielden drie vliegtuigen en brachten drie andere tot dalen. Al onze toestellen zijn teruggekeerd.

Zeven vijandelijke vliegtuigen hebben in open zee een aanval gedaan op drie zeevliegtuigen. Tijdens het gevecht, dat 55 minuten duurde, werden twee vijandelijke toestellen vernield.

Het Centrale Vlaamse Persbureau vestigt, ter weerlegging van de bewering als zou de jongste proclamatie van de Raad van Vlaanderen de annexatie bij Duitsland vragen, de aandacht op een artikel van het anti-annexionistische, liberale Leipziger Tageblatt over de Vlaamse zelfstandigheid, waarin gezegd wordt:

De Raad van Vlaanderen heeft de Duitse gouverneur-generaal een proclamatie overhandigd, waarin de stellige wens uitgesproken wordt, dat Vlaanderen zelfstandig zou worden, en de bede tot Duitsland wordt gericht hiertoe te helpen. Het is aan te bevelen dit stuk opmerkzaam te lezen. Op het eerste gezicht zou men kunnen menen, dat het van dezelfde aard is als de verzoekschriften om aansluiting bij Duitsland of om personele unie met het rijk of een bondsstaat, die meermaals uit het oosten te Berlijn beland zijn; onder die indruk zou men kunnen gaan denken, dat het document op bestelling werd klaargemaakt of althans met beslissende medewerking van Duitse middelen tot stand kwam. Zulks schijnt

echter slechts in begrensde mate het geval zijn, en alvast mag deze verklaring niet met bedoelde oostelijke aanbiedingen worden verwisseld.

In de Vlaamse verklaring staat vooreerst geen woord over een engere verbinding van het vrije Vlaanderen met het Duitse rijk.

Er wordt slechts gezegd, dat men op bijstand van Duitsland en op de sterke wil en de klare toekomstzin van het rijk hoopt. Deze zal echter, zo menen de Vlamingen, alleen daardoor blijken, doordat Duitsland inziet, in hoever de zelfstandigheid van Vlaanderen, als dusdanig reeds een echte waarborg voor het rijk betekent. Er wordt betoogd, dat wij in onze eigen belangen zouden handelen, met deze bevrijding te steunen. Met haar voleindiging zou, naar wij er verder uit opmaken, de wederzijdse rekening vereffend zijn en zouden wij dus geen verdere vorderingen voor ons hulpbetoon in te brengen hebben. Daarom moet men er ten stelligste voor waarschuwen, dat in die oproep iets meer zou gelezen worden.

Weliswaar wordt door de Vlamingen hun stamverwantschap met ons onderstreept, doch in samenhang met hun verlangen om hulp. Ze herinneren eraan, dat ook de kanselier van het Duitse Rijk in een plechtige verklaring een jaar geleden aan het Vlaamse broedervolk Duitslands sterke en blijvende bescherming, ook na het sluiten van de vrede, beloofd heeft; doch dit is een aanmaning. Voor het overige wordt er door hen de verzekering gegeven dat ze van het begin af aan vertrouwen in ons hebben gesteld, dat het hen duidelijk is geworden dat het Duitse leger slechts in noodweer hun bodem als vijand heeft betreden en dat niet het Duitse rijk, doch wel de Belgische regering hun "werkelijke vijand" is; door hen wordt ook erkend, dat het Duitse beheer, in weerwil van de moeilijke verhoudingen reeds een aantal Vlaamse verlangens ten uitvoer bracht. In dit alles kan men intussen geen bovenmatige hartelijkheid

vinden. Dat het Duitse volk zich onweerstaanbaar tot ons zou aangetrokken voelen, daarvan staat in de proclamatie geen woord. Het ligt immers voor de hand, dat men bij de Vlamingen een plots ontwaakte en ten laatste weinig waarschijnlijke sympathie voor ons zou willen zoeken, waarvan voorheen niet veel te merken is geweest.

Nu we echter in onze eigen belangen welwillend staan tegenover hun streven naar zelfstandigheid, is het niet moeilijk zich een bestaande stamverwantschap te herinneren en er zich op te beroepen. Het manifest bevat geen mooie frasen, die men zou dienen te mistrouwen. Aan het stuk wordt dan ook geen onrecht gedaan indien men Duitse lezers tegen misverstand wil behoeden. Door de Vlamingen wordt openlijk gezegd, dat hun voordeel er hen toe aanzet bij Duitsland om steun te vragen tegen het hen bedreigende België, Engeland, Frankrijk en Amerika, en dat ons welbegrepen voordeel ons er toe moet doen besluiten aan deze oproep gevolg te geven. Uit het beweeglijke en zeker uit een bewogen stemming ontstane schriftstuk ademt terzelfder tijd koel verstand en politieke berekeningsgeest.

Woensdag 10 juli 1918 – avondeditie

Te Maastricht is gisteren een ontvluchte Belg aangekomen.